

Biblická čtení:

Sírachovec 10, 12-18: Pýcha člověka začíná tím, že odpadne od Hospodina a odvrátí své srdce od toho, kdo je jeho tvůrcem. Neboť původcem pýchy je hřích, a ten, kdo se jí drží, přivodí záplavu zkaženosti. Hospodin proto takové postihl varovnými ranami, až je úplně vyhladil. Hospodin převrátil trůny vládců a namísto nich posadil tiché. Hospodin vyvrátil z kořenů pronárody a namísto nich zasadil pokorné. Hospodin vyhladil krajiny pronárodů a zničil je až do základů země. Je pak z jejich krajin vytrhl a zničil, a tak vymazal jejich památku na zemi. Pýcha nebyla určena lidem ani zuřivý hněv těm, kdo se zrodili z ženy.

List Židům 13, 1-3.5-8.15-16: Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi; pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení.

Nedejte se vést láskou k penězům; buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť Bůh řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ Proto smíme říkat s důvěrou: „Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?“ Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře! Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.

Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty necht' vyznávají jeho jméno. Nezapomínejme také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí.

Lukáš 14, 1.7-14: Jednou v sobotu vešel Ježíš do domu jednoho z předních farizeů, aby jedl u jeho stolu; a oni si na něj dávali pozor.

Když pozoroval, jak si hosté vybírají přední místa, pověděl jim toto podobenství: „Pozve-li tě někdo na svatbu, nesedej si dopředu; vždyť mezi pozvanými může být někdo váženější, než jsi ty, a ten, kdo vás oba pozval, přijde a řekne ti: ‚Uvolni mu své místo!‘ a ty pak musíš s hanbou dozadu. Ale jsi-li pozván, jdi a posad' se na poslední místo; potom přijde ten, který tě pozval, a řekne ti: ‚Příteli, pojď dopředu!‘ Pak budeš mít čest přede všemi hosty. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ Tomu, kdo jej pozval, Ježíš řekl: „Dáváš-li oběd nebo večeři, nezvi své přátele ani své bratry ani příbuzné a bohaté sousedy, poněvadž oni by tě také pozvali a tak by se ti dostalo odplaty. Ale dáváš-li hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé. Blaze tobě, neboť nemají, čím ti odplatit; ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“

Nezištná pomoc

Ježíš byl známým, dost oblíbeným a asi i obdivovaným. Byl zván k lidem důležitým (farizeům), sám přicházel k těm tzv. obyčejným a dokonce si vybavujeme, že stoloval i s opovrhovaným celníkem. Jeho řeč při počátku návštěvy zpočátku zněla docela přijatelně, vždyť by to bylo přece ponižující, kdyby vás hostitel požádal, abyste se přesunuli na nižší místo v jídelním pořádku u stolu. Být pozván naopak na lepší místo byla mimořádná pocta. My si moc na zasedací pořádek nepotrpíme, snad při svatební hostině jsem jednou zažila, že všichni měli ozdobené jmenovky u svého místa. Tak bychom si mohli říci, tohle je řeč, která se nás už netýká. Když však Ježíš dále radí svému hostiteli, aby na večeři nezval ty, kteří by se mu mohli jakkoli odvděčit, ale aby místo toho

pozval ty, kteří jsou v tomto světě ostrčením, pak se jeho rada sice zdá trochu šílená, až urážlivá, ale je nám jasné, že se nás to nějak týká. Ve světě se vzájemné závazky nejen očekávají, ale řídí se zdravým rozumem. I my když dostaneme nějaký dar, nebo by nás někdo pozval na návštěvu, tak máme pocit, že bychom se měli revanšovat. Možná i naše pozvání k posezení po bohoslužbě může být pro někoho příliš zavazující, třeba si v duchu říká, tam přece nepatřím, nebo s tímhle člověkem si nemám co říci. Ale zpět k příběhu: Kdo by při zdravém rozumu zahazoval své postavení, svou úctu a privilegia kvůli těm, kteří na oplátku nemohou nabídnout nic? Je to pošetilé a nedává to smysl.

Provokující Ježíš tady postavil logiku Božího království vedle logiky světa. A to, co učí, ztělesňuje tím, že nám dává všechno, co má. To je jeden způsob, jak se dívat na kříž: vnímat ho jako znamení, že se Ježíš vědomě vzdává svého nároku - na moc, na respekt, slávu a dokonce i na spravedlnost - tím, že přijal kříž, aby nám ukázal, jak daleko je Bůh ochotný zajít, aby nás přitáhl, přivedl k jinému způsobu žití a chování. Přivádět nás k životu založenému na vzájemné lásce a ne na vzájemných závazcích. Chce nás dovést k poznání, že jediné hodnotné věci, které si můžeme ponechat, jsou ty, které rozdáváme.

Ježíšova řeč je mnohem víc než společenskou radou. Hostina, společné jídlo, stůl – to je předobraz (symbol) konečného stolování spravedlivých s Kristem v Božím království. Ježíš mluví o řádu Božího království. My tenhle řád máme uskutečňovat a žít podle něj tady v našem sboru a jeho okolí a vlastně všude, kam přijdeme, včetně dětí ve škole. To se ale musíme učit přijímat druhé takové, jací jsou; nepřeceňovat vlastní já, nepovyšovat se, neposuzovat ani neodsuzovat druhé, ale citlivě je poslouchat, naslouchat a pomáhat.

U Božího stolu pokorný křesťan zakusí své povýšení a okusí milost Ježíšova nezaslouženého pozvání. Večeře Páně při bohoslužbě je tím nezaslouženým pozváním Ježíše pro všechny pokorné.